



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **A. B.**
st. přísl. X
zastoupený Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 22. 10. 2024, č. j. MV-68283-14/SO-2024

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou u Krajského soudu v Brně domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 22. 10. 2024, č. j. MV-68283-14/SO-2024, jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „OAMP“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 2. 2024, č. j. OAM-60602-70/ZM-2020 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta jeho žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46 odst. 6 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce vykonával nelegální práci.

II. Žaloba

2. Žalobce v první řadě uvedl, že správní orgán I. stupně nepostupoval v souladu s § 3 správního řádu a nezjišťoval stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
3. Podle správních orgánů se žalobce dopustil nelegální práce, když vykonával práci na jiném místě, než pro které platila zaměstnanecká karta. Žalobce však doložil cestovní příkazy, ze kterých vyplývá, že byl vyslán k výkonu práce na různá místa, a to po časově omezenou dobu a dobu nezbytné potřeby. V době od 21. 8. do 31. 8. 2021 čerpal žalobce dovolenou. Žalobce nesouhlasí, že jeho pracovní pozice vylučuje možnost vysílání na pracovní cesty. Někteří z klientů zaměstnavatele žalobce preferují plnění zakázek v blízkosti svých sídel. Z toho důvodu může být žalobce vyslán na různá místa. Ostatně inspektorát práce nezhájil se zaměstnavatelem žalobce žádné správní řízení z důvodu podezření z umožnění nelegální práce. Z protokolu o kontrole inspektorátem práce přitom žádný takový důvod nevyplývá.
4. Správní orgány nesprávně interpretují výpovědi žalobce a jeho manželky. Když odpovídali na otázky *„kde konkrétně, na jakém místě svoji činnost vykonáváte?“* a *„vykonáváte svoji práci i na jiných místech než v provozovně zaměstnavatele, kterou jste uvedl/a?“*, oba se po přetlumočení a upřesnění otázek domnívali, že jsou tázáni na to, kde pracují v době konání výslechu. Správní orgány nezjišťovaly, proč žalobce a jeho manželka vykonávali práci v obci Blučina. Správní orgán I. stupně nereagoval ani na žádost žalobce o sdělení, které nedostatky či vady žádosti by mohly vést správní orgán k zamítnutí žádosti. Nesprávný je také závěr, že je zaměstnavatel žalobce zprostředkovatelem práce. Svou výpověď mínili pouze to, že jim zaměstnavatel dává práci, nikoliv to, že jeho činnost spočívá ve zprostředkování práce. Vzhledem k tomu, že právní zástupkyně neovládá ukrajinský jazyk, nemohla vědět, jakým způsobem tlumočnice položenou otázku přeložila a jak ji na dotaz účastníků upřesnila.
5. Správní orgány se dále nedostatečně zabývaly tím, zda napadené rozhodnutí není nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života žalobce a jeho rodiny, kterou má v ČR. Žalobce, jeho manželka, jejich dcera a zeť žijí dlouhodobě na území ČR a mají zde trvalé rodinné, společenské a sociální zázemí. Společně splácí hypotéku dcery žalobce a jejího manžela na nemovitost, ve které žijí a jsou tak na sebe odkázáni i finančně. Žalobce a jeho rodina navíc z důvodu trvající ruské invaze na Ukrajině nemůže realizovat rodinný život v zemi původu. Odkaz správních orgánů na vízum strpění, či vízum za

rodinným účelem není na místě, jelikož na víza není právní nárok. Vízum strpění navíc negarantuje volný přístup na trh práce.

6. S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu projednání.

III. Vyjádření žalované

7. Žalovaná ve svém vyjádření shrnula průběh správního řízení a odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
8. Žalovaná nemá informace o tom, že by se v rámci výsledků neprotokolovalo, pokud cizinec nerozumí otázce a žádá o její doplnění. Naopak je jí z úřední činnosti známo, že neporozumění otázce tlumočnick překládá a vyslychající pracovník formuluje otázku znovu, o čemž je učiněn záznam do protokolu. Pokud zástupkyně žalobce nerozumí ukrajinskému jazyku, není zřejmé, jak ví, že tlumočnick otázku mimo protokol upřesňoval. Zástupkyně byla výsledku přítomna. Pokud měla pocit, že tlumočnick nad rámec položené otázky komunikoval s cizinci, měla na to upozornit a požádat, aby byl protokol v tomto smyslu doplněn.
9. Dále žalovaná trvá na tom, že zaměstnavatel žalobce dlouhodobým „vysíláním“ na pracovní cesty obchází předpisy na poli zaměstnanosti v neprospěch privilegovaných skupin uchazečů o zaměstnání.
10. Na závěr žalovaná shrnula, že v daném případě byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí dané žádosti, napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo dostatečně odůvodněno a je v souladu s platnými právními předpisy. Žalovaná proto navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
12. Soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání.
13. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
14. Soud předně konstatuje, že žalobní námitky se v podstatě shodují s námitkami, které žalobce uplatnil již v odvolání. Žalovaná se těmito námitkami dostatečně zabývala a soud neshledal v jejím hodnocení a postupu žádnou vadu, v jejíž důsledku by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné nebo nezákonné. Přezkum před správními soudy není další (třetí) instance správního řízení, ale slouží k tomu, aby soudy případně korigovaly nesprávná rozhodnutí správních orgánů. Žalobce přitom v konkrétní rovině nepolemizuje s odůvodněním napadeného rozhodnutí, jen své námitky opakuje.
15. Přitom dle judikatury Nejvyššího správního soudu pouhé zopakování odvolacích námitek ve správní žalobě podstatně snižuje žalobcovy šance na úspěch. Takto se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v bodě 16 rozsudku z 23. 4. 2020, č. j. 7 Afs 440/2018-63, dle kterého „žalobní body mají primárně směřovat proti napadenému rozhodnutí (tj. rozhodnutí

o odvolání) a jeho důvodům. Pokud odvolací orgán uplatněné námitky dostatečně vypořádá a žalobce je v žalobě pouze zopakuje, aniž by na důvody rozhodnutí o odvolání reagoval, podstatně tím snižuje své šance na úspěch, neboť soud za něj nemůže domýšlet další argumenty“. S tím souvisí i další ustálená judikatura kasačního soudu, dle níž „je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se soubhlasnou poznámkou“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130).

16. Podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců *ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. a), b) a c), § 42g odst. 3 věty první nebo v § 42g odst. 4 anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e), a dále, jestliže Úřad práce České republiky - krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit. Ustanovení § 42g odst. 3 věta druhá a § 46 odst. 6 písm. d), jde-li o důvody uvedené v § 178f odst. 1 písm. a) a c) až f), a dále § 46 odst. 6 písm. e) a f) se použije obdobně. Jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty učiněno oznámení podle § 42g odst. 7, 8 nebo 10, má se za to, že cizinec žádá o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty z důvodu zaměstnávání na posledně oznámenou pracovní pozici.*
17. *Dle § 46 odst. 6 písm. e) věty druhé zákona o pobytu cizinců ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává, pokud cizinec vykonával nelegální práci.*
18. *Podle § 5 písm. e) bod 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti se nelegální prací rozumí práce vykonávaná cizincem v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou, kartou vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrou kartou vydanými podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky nebo bez některé z těchto karet; to neplatí v případě výkonu jiné práce podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce.*
19. *Z výše citovaných ustanovení vyplývá, že k prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty nedojde, vykonával-li žadatel práci v rozporu se zaměstnaneckou kartou. Výkon v rozporu se zaměstnaneckou kartou je podle § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti považován za výkon nelegální práce. Při posuzování otázky, zda se cizinec dopustil výkonu nelegální práce, je přitom „správní orgán rozhodující ve věcech pobytu cizinců oprávněn sám hodnotit charakter vykonávané činnosti cizince a činit si o této otázce vlastní úsudek bez nutnosti obracet se na příslušný správní orgán rozhodující ve věcech zaměstnanosti“ (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2019, č. j. 6 Azs 373/2018-30, který sice uvedený závěr vyslovil při posuzování otázky plnění účelu povoleného pobytu, avšak nepochybně dopadá i na nyní posuzovaný případ).*
20. *Mezi stranami není sporné, že nelegální práce je důvodem k neprodloužení zaměstnanecké karty. Spornou je v projednávané věci otázka, zda se žalobce dopustil výkonu nelegální práce tím, že práci vykonával na jiném místě, než bylo místo výkonu zaměstnání, pro které byla žalobci vydána zaměstnanecká karta. Na tuto ústřední otázku již judikatura poskytuje odpověď. Má-li jít o práci rozpornou se zaměstnaneckou kartou*

ve smyslu § 5 písm. e) bod druhý zákona o zaměstnanosti, musí zde existovat rozpor co do druhu či místa takové práce. Rozpor se zaměstnaneckou kartou je nutné chápat v tom smyslu, že cizinec vykonává práci jinak (jinde či pro někoho jiného), než jak mu vydaná karta stanoví (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2023, č. j. 6 Azs 139/2023-36, nebo ze dne 18. 4. 2023, č. j. 4 Ads 25/2023-26).

21. Žalobce mohl v souladu se sdělením o změně zaměstnavatele ze dne 7. 12. 2020 vykonávat práci u zaměstnavatele PRACE K s.r.o. na pracovní pozici pomocný dělník ve výrobě s místem výkonu práce v Brně. Následně došlo ke změně pouze v pracovní pozici, zaměstnavatel a místo výkonu práce zůstalo po celou dobu stejné. Zejména z výsledků žalobce a jeho manželky (v totožné situaci) však bylo zjištěno, že práci vykonával v obci Blučina.
22. Žalobce namítá, že výpovědi byly ze strany správních orgánů interpretovány nesprávně. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvádí, že správní orgán I. stupně na základě výsledku žalobce a jeho manželky a protokolu inspekce práce naznal, že žalobce pracoval u společnosti PRACE K s.r.o. v obci Blučina, ačkoliv ho zaměstnanecká karta opravňovala toliko pro výkon práce v Brně. Žalovaná se s těmito závěry ztotožňuje. Žalobce ve výpovědi uvedl, že k datu provedení výsledku pracuje rok u zmíněného zaměstnavatele, přičemž jako jediné místo výkonu práce uvedl areál společnosti MAPLAST CZ s.r.o. v obci Blučina, kde se zabýval čištěním plastových výrobků pro automobilový průmysl. Popsal svou pracovní činnost a uvedl, že pracuje ve dvou směnách od 6:00 do 14:00 nebo od 14:00 do 22:00. Výslech manželky byl obsahově shodný. Z toho je podle žalované jednoznačné, že žalobce pracoval v rozporu s vydanou zaměstnaneckou kartou a dopustil se tak nelegální práce podle § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti. Z protokolu o výsledku nevyplývá, že by se žalobce či jeho manželka doptávali na upřesnění otázky nebo že by kladeným otázkám nerozuměli. Zmocněná zástupkyně přítomná výsledku obsah protokolu nerozporovala, nepožadovala jeho doplnění a potvrdila jeho obsah podpisem. Žalobce i jeho manželka byli výslovně dotázáni, zda vykonávají svou práci na jiných místech či zda mají povědomí i o jiných provozovnách zaměstnavatele, ale uvedli pouze obec Blučina.
23. Ani soud nemá o obsahu výpovědí pochybnosti. Z obou výpovědí, které jsou ve vzájemném souladu, vyplývá, že žalobce i jeho manželka po celou dobu pracovali pouze v obci Blučina. Ani jeden nezmínil jinou provozovnu, ani z jednoho protokolu není zřejmé, že by se jakkoliv upřeshňovaly otázky, či padl jakýkoliv dotaz ze strany vyslychaných. U obou výsledků přitom byla přítomna zástupkyně účastníků, která správnost obsahu protokolu potvrdila svým podpisem.
24. Podle protokolu o výsledku žalobce ze dne 31. 8. 2021 na otázku „*kde konkrétně, na jakém místě, svoji činnost vykonáváte*“ odpověděl, že v obci Blučina, firma Maplast. Na otázku, zda vykonává žalobce práci i na jiném místě, než na uvedené provozovně, odpověděl, že ne. V závěru výpovědi žalobce uvedl, že by zde chtěl zůstat a pomoci dceři splatit úvěr na rodinný dům. Jeho manželka podle protokolu o výsledku ze stejného dne také uvedla, že pracuje v obci Blučina. Práci vykonává jen tam. A v ČR by chtěla zůstat ze stejného důvodu. Oba protokoly jsou potvrzené podpisem vyslychaného, pracovníkem OAMP a zmocněnou zástupkyní vyslychaných s tím, že tyto osoby jsou seznámeny s obsahem protokolů, souhlasí s ním a nežadají doplnění. Podle soudu pak z výpovědí vyplývá právě to, co vyvodily správní orgány, tedy že žalobce (a jeho manželka) vykonávali práci pouze v obci Blučina.

25. Na otázku „*čím se společnost, u které pracujete zabývá? Co je obsahem činnosti firmy?*“, odpověděl žalobce, že „*nabízí zaměstnání jako zprostředkovatelská firma*“. Žalobce dále na otázku, kdo je jednatelem firmy, ve které nyní pracuje, vypověděl, že „*něco Ohník je ředitelem firmy*“, přičemž pan O. byl jednatelem společnosti MAPLAST CZ, s.r.o., v jejíž provozovně v obci Blučina žalobce i jeho manželka vykonávali práci. Manželka žalobce naopak vypověděla, že jednatelem společnosti, ve které pracuje, je Igor K. (jednatel zaměstnavatele žalobce). Také tyto odpovědi svědčí o tom, že žalobce vykonával dlouhodobě práci mimo území města Brna.
26. Soud nepovažuje verzi později předestřenou žalobcem za věrohodnou. V první řadě je velmi nepravděpodobné, že by dvě osoby nezávisle na sobě stejně nesprávným způsobem pochopily položenou otázku. Navíc, když pak byly obě osoby explicitně tázány, jestli práci vykonávaly i někde jinde. Na rozdíl od žalobce považuje soud položené otázky za dostatečně konkrétní a srozumitelné. Ani jeden z protokolů pak neobsahuje informaci o jakékoliv žádosti o upřesnění otázky ze strany vyslychaných. Výsledku přitom byla v obou případech přítomná zástupkyně žalobce. I ta se seznámila s obsahem protokolu a jeho obsah potvrdila svým podpisem. V takovém případě soud nemůže přisvědčit později přednesené variantě toho, jak výslech probíhal. Obsah protokolu je totiž natolik jednoznačný, že neposkytuje prostor pro tyto pochybnosti.
27. Nic na tom nemění ani ničím nepodložené tvrzení, že doplňující otázky a žádosti o upřesnění položených otázek se běžně do protokolu nezapisují. Žalobce i zástupkyně mohli o zaprotokolování požádat, pokud by to považovali za relevantní. Zástupkyně sice neumí ukrajinsky, obsah protokolu je však napsaný v češtině. Ve vznesení požadavku na doplnění protokolu tedy zástupkyně žalobce jazyková bariéra nebránila.
28. K námitce žalobce, že práci vykonával na jiném než povoleném místě, neboť byl zaměstnavatelem vyslán na pracovní cesty, správní orgány shrnuly, že z výpovědi žalobce a jeho manželky zřetelně vyplynulo, že žalobce práci na jiném, než povoleném místě vykonával dlouhodobě a při výsledku vyloučil, že by pracoval i jinde. Z rozhodnutí prvostupňového orgánu lze vyčíst, že výsledku samotnému předcházely pochybnosti o místě výkonu práce. Zaměstnavatel žalobce měl podle všeho pouze provozovnu, která má charakter kancelářských prostor o velikosti 50 m², což vylučuje výkon práce na pozici pomocný dělník ve výrobě, kterou měl žalobce zastávat. I tyto závěry svědčí ve prospěch interpretace výsledků žalobce správními orgány a vrhá pochybnosti na verzi později tvrzenou žalobcem. Žalovaná správně odkázala na judikaturu, podle níž vyslání cizince na pracovní cestu musí být časově omezené a nesmí znamenat dlouhodobou (fakticky trvalou) změnu místa výkonu práce; v takovém případě by se totiž o umožnění nelegální práce cizince jednalo (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, č. j. 9 As 48/2013-46, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2014, č. j. 3 Ads 60/2013-32). Také soud nemá pochybnosti o tom, že se žalobce nelegální práce dopustil.
29. Správní orgán I. stupně nepochybil, pokud neodpověděl žalobci na jeho dotaz, které nedostatky či vady žádosti by mohly vést správní orgán k zamítnutí žádosti. Správní orgány nezamítly žádost žalobce na základě nedostatků či vad žádosti. Zamítly ji proto, že vykonával nelegální práci. V tomto případě se jedná o právní závěr, který je zřejmý až po vyhodnocení podkladů rozhodnutí. Hodnocení však náleží až k samotnému rozhodování ve věci samé a nelze tedy po správních orgánech požadovat, aby takové úvahy sdělovaly před vydáním rozhodnutí.

30. K námitce zásahu do soukromého a rodinného života je nejprve nutno uvést, že správní orgány nejsou povinny automaticky hodnotit přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince u všech rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců. Standardně hodnotí přiměřenost jen těch rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně ukládá. V případě neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců tato povinnost dána není (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 85/2013-51, či ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26). Výjimkou v tomto směru jsou případy, kdy účastník vznese konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života, neboť zákon nemůže vyloučit přednostní aplikaci čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, či citovaný rozsudek č. j. 10 Azs 183/2020-33).
31. Žalobce v řízení poukazoval zejména na to, že na území ČR žije také jeho manželka a jejich zletilá dcera se svým manželem. Žalobce (a jeho manželka) mají dceři údajně finančně vypomáhat se splácením hypotéky. S těmito tvrzeními se správní orgány ve svých rozhodnutích dostatečně zabývaly. Správní orgán I. stupně uvedl, že dcera žalobce je zletilá, vdaná a vede svůj soukromý a rodinný život nezávisle na žalobci. Dcera žalobce spolu se svým manželem vlastní na území ČR nemovitost, z čehož lze usuzovat, že má spolu s manželem vlastní příjem. Zároveň není svým pobytoým a společenským statutem vázána na žalobce. Pobytoý status dcery ani vlastnictví nemovitosti není neprodloužením zaměstnanecké karty žalobce dotčeno. Žalobce je vzhledem k práci, kterou zde vykonával, zdravotně způsobilý a není závislý na péči své rodiny nebo zdravotního systému. Žalobce nemá na území ČR ani žádné závazky jako např. vlastněnou nemovitost. Žalovaná uzavřela, že neshledala mimořádné okolnosti svědčící o nepřiměřenosti rozhodnutí. Respekt k soukromému a rodinnému životu osob pobývajících na území ČR nelze vykládat tak, že jednotliví členové rodiny mají právo na společný pobyt ve stejném státě. Zájem žalobce na setrvání se svou zletilou dcerou je pochopitelný, nemůže však převážet nad veřejným zájmem na dodržování právních předpisů na poli zaměstnanosti. Rodinná a osobní situace žalobce nevybočuje z běžných případů.
32. Ani v tomto ohledu nemá soud nic, co by dodal. Obecně platí, že rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy zahrnuje primárně vztahy mezi manžely nebo jiné de facto vztahy (partnerské) a jejich nezletilé děti. Mezi rodiči a jejich dospělými dětmi nebo mezi dospělými sourozenci se nejedná o rodinný život, který by požíval ochrany čl. 8 Úmluvy v souvislosti s vycestováním, resp. neudělením pobytového oprávnění. Výjimkou je pouze případ, pokud by na sobě byli závislí (Slivenko proti Lotyšsku, č. 48321/99, rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 9. října 2003, § 94-97).
33. Vzhledem k tomu, že i manželce žalobce nebyla prodloužena zaměstnanecká karta z totožných důvodů, jen stěží se žalobce může úspěšně dovolávat toho, že by napadené rozhodnutí vedlo k jejich odloučení. Pokud jde o jeho vztah s dcerou, správní orgány správně poukázaly na to, že je zletilá. Zároveň nic nenasvědčuje tomu, že by byla na žalobci závislá. Nic tedy nesvědčí o tom, že by napadeným rozhodnutím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Vzhledem k situaci v zemi jeho původu je navíc pravděpodobné, že bude moci na území ČR setrvat na základě jiného pobytového titulu.

34. Na argument žalobce, který se týkal ozbrojeného konfliktu na Ukrajině, žalovaná odpověděla odkazem na možnost získat dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-38). Soud souhlasí se správními orgány, že v řízení o žádosti cizince o prodloužení zaměstnanecké karty není vůbec prostor pro posuzování existence hrozby v zemi původu. K tomu slouží instituty mezinárodní ochrany, případně žalovanou odkazovaná možnost požádat o vízum strpění. Nebezpečí hrozící žalobci v zemi původu tedy není důvodem pro prodloužení zaměstnanecké karty.
35. Soud se neztotožnil ani s tím, že není možné vycházet z protokolu o kontrole inspekce práce. Judikatura potvrzuje, že protokol o kontrole (byť prováděné vůči osobě odlišné od účastníka řízení), případně jiné důkazy získané v jiném řízení, mohou být způsobilým důkazním prostředkem, přičemž skutečnosti obsažené v protokolu o kontrole provedené u zaměstnavatele cizince mohou poskytnout východisko pro další úvahy správních orgánů v řízení s cizincem. Judikatura nicméně vyžaduje, aby správní orgány za účelem zjištění relevantního skutkového stavu ve věci cizince skutečnosti zjištěné kontrolou u zaměstnavatele cizince prověřily a dokazování doplnily tak, aby dostály svým povinnostem vyplývajícím ze zásady materiální pravdy (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2020, č. j. 1 Azs 82/2020-43, a ze dne 19. 2. 2022, č. j. 1 Azs 156/2022-63). Přesně to se v nyní posuzované věci, zejména s ohledem na výše podrobně zmíněné výpovědi, stalo.
36. To, že nebylo zahájeno žádné řízení na úseku zaměstnanosti, není pro nyní posuzovanou věc relevantní. Podstatné není ani to, zda pozice žalobce vylučuje vysílání na pracovní cesty či nikoliv. Ať by byla odpověď na tuto otázku jakákoliv, nic by to nezměnilo na tom, že žalobce vykonával nelegální práci, a proto mu nemohla být zaměstnanecká karta prodloužena.

V. Závěr a náklady řízení

37. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, podle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
38. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V Brně dne 20. února 2026

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce